

Калугерьтъ си въздигна рѣката върху стареца, но Жозе са хвърли предъ него като му рече кротко :

— Остави го, отче ; виднѣшь добръ че е лудъ.

— Лудъ, мѣдръ длъженъ е да са моли колѣничилъ предъ светитѣ иконы, отговори диво калугерьтъ на Милосърдіето.

— Безъ сумнѣние, пое Валеро, да са покланямъ като васъ на дървата и на камънитѣ, и да безчестѣ съ дѣлата си Небесныя царь. Не ли тѣй служите вый на Бога ?

— Той е ерстикъ, извика Иеронимитинтъ.

— Лудъ е, казвамъ ти, повтори Жозе тихо.

— Лудитѣ казватъ нѣкогы умны приказки, отговори Валеро, като гледаше Жозе въ лицето.

Жозе го погледна съ тонъ който значеше, « подобръ да та считатъ лудъ, отъ колкото да та изгорѣтъ живъ ».

— Той е лютеранецъ, слѣдоваше кармелитецътъ.

— Ваше Преподобіе, пое Кокко ; този старецъ е лудъ. Светата наша инквизиція нерачи никога да го олуви.

— Този лудъ, приказва много умно, рече една дърта цыганка.

Знаменателно мърморанье са подигна по сичкото събраніе. Свадата между Валеро и калугеритѣ станъ серіозна. Испанскійтъ народъ имаше голѣмы оплакванія отъ калугеритѣ, и посѣтителитѣ на винопродавницата намѣсто да считатъ за лудъ стареца, наченѣхъ да го уважаватъ. И когато Валеро си излѣзе, сичкитѣ го испроводихъ съ очитѣ си.

— Донъ Хименесе, рече той, като излѣзохъ на улицата, произшествіето на тѣзи вечеръ ще ни докара полза. Тѣзи хора сж вече готовы да сторѣтъ каквото быхъ поискалъ отъ тѣхъ.
